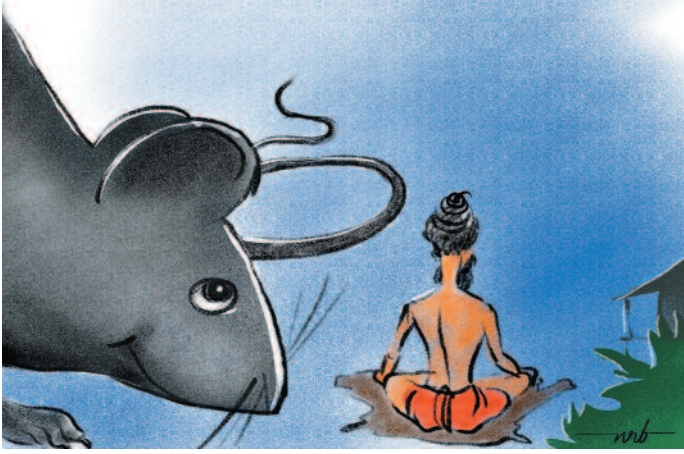

ಸನ್ಯಾಸಿ ಮತ್ತು ಹಾರುವ ಇಲಿ

ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯ ಹೊರ ವಲಯದಲ್ಲಿದ್ದ ದೇವಸ್ಥಾನವೊಂದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಪಂಡಿತ ವಾಸವಾಗಿದ್ದ. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವನು ಪೂಜೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಸಾಯಂಕಾಲದ ಊಟ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಉಳಿದ ಆಹಾರವನ್ನು ಒಂದು ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ದೇವಾಲಯದ ಸೂರಿಗೆ ನೇತು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ.

ಅದೇ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಪ್ಪ ಇಲಿ ಇತ್ತು. ಅದೊಂದು ದಪ್ಪಗಿತ್ತು ಎಂದರೆ ಬೆಕ್ಕುಗಳಿಗೂ ಅದು ಹೆದರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿದಿವಸ ರಾತ್ರಿ ಅದು ತನ್ನ ಬಿಲದಿಂದ ಹೊರಬಂದು ದೇವಾಲಯದ ಸೂರಿಗೆ ತಗುಲಿ ಹಾಕಿದ್ದ ಪಾತ್ರೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾರುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿದ್ದದ್ದನ್ನು ತಿಂದು ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಪಂಡಿತ ಆ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಅದು ಖಾಲಿಯಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಇದು ದಿನವೂ ನಡೆಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಪಂಡಿತನಿಗೆ ಬೇಸರವುಂಟಾಯಿತು. ದೇವಾಲಯದಿಂದ ಆ ದಪ್ಪ ಇಲಿಯನ್ನು ಓಡಿಸುವುದು ಹೇಗೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ಇನ್ನೊಂದು ಗ್ರಾಮದ ಸನ್ಯಾಸಿಯೊಬ್ಬ ಪಂಡಿತನೊಂದಿಗೆ ಕೆಲವು ದಿನ ಇರಲು ಬಂದ. ಅತಿಥಿಗೆ ಆಹಾರ ಕೊಡಲು ಪಂಡಿತನ ಹತ್ತಿರ ಏನೂ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ತೊಂದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಆ ಸನ್ಯಾಸಿಗೇ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಿಬಿಟ್ಟ. 'ಏನೂ ಯೋಚಿಸಬೇಡಿ. ಈ ಇಲಿ ಎಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅದರ ಬಿಲವನ್ನು ಮೊದಲು ಹುಡುಕಿ ಅದನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸಬೇಕು. ಆ ಇಲಿ ಬಿಲದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಆಹಾರವನ್ನು ಸೇರಿಸಿಟ್ಟಿರಬೇಕು, ಆ ಸೇರಿಸಿರುವ ಆಹಾರದ ವಾಸನೆಯಿಂದಲೇ ಈ ಇಲಿಗೆ ಎಲ್ಲೆಂದರಲ್ಲಿ ಎತ್ತರ ಹಾರಿ ಮೇಲಿನ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನೂ ತಲುಪಲು ಆಗುತ್ತದೆ' ಎಂದ ಸನ್ಯಾಸಿ.

ಆ ಪಂಡಿತ ಮತ್ತು ಸನ್ಯಾಸಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ ಆ ಇಲಿಯ ಬಿಲವನ್ನು ಹುಡುಕಿದರು. ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ತೋಡಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಆಹಾರದ ಗುಪ್ತೆಯನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡಿದರು.

ತನ್ನ ಬಿಲದಲ್ಲಿದ್ದ ಆಹಾರವನ್ನೆಲ್ಲ ನಾಶಪಡಿಸಿದ್ದು ನೋಡಿ ಇಲಿಗೆ ಆಶಾಭಂಗವಾಯಿತು. ಅದರ ವಾಸನೆ ಹೀರದೆ, ತಿನ್ನದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ ಹಾರಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಹಸಿವಿನಿಂದ ಬಳಲಬೇಕಾಯಿತು. ಅದು ಬಡವಾಯಿತು. ಹಸಿವು ತಡೆಯದೆ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಆಹಾರ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬೇರೆಡೆ ಹೊರಟು ಹೋಯಿತು. ಬಲಹೀನವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ರಳಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ಬೆಕ್ಕು ಇಲಿಯ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ತಿಂದು ಮುಗಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿತು.

-ಕುಬೇರಪ್ಪ ಎಂ. ವಿಭೂತಿ, ಹರಿಹರ

ಇರುಳು

ಜಗವನು ಝಗಮಗಿಸುವ ನಿಚ್ಚಳ ಬೆಳಕಿಗೆ ತಪ್ಪದೇ ಕಪ್ಪನೆ ತೆರೆ ಎಳೆಯುವಾಕೆ

ದಿನಕರ ಮುಳುಗಿದೊಡೆ ಚಂದಿರ-ತಾರೆಗಳೊಡನೆ ಬಂದು ನೆಲೆಸುವಾಕೆ

ಇಳಿಗೆ ತಂಪೆರೆಯುತ ಜೀವಕ್ಕೆ ಸೋಂಪಾದ ನಿಧಿರೆ ಬರಿಸುವಾಕೆ

ಸಮಯ ಸವೆದೊಡೆ ತೆರೆಯ ಮರೆಗೆ ಸರಿದು ಬೆಳಕು ಹರಡಲು ಬಿಡುವಾಕೆ

ಸಿಹಿ ಕಹಿಗಳೆರಡೂ ಬದುಕಿನ ಸಾರ ಎನುವುದು ಜಗಕೆ ಸಾರುವಾಕೆ

-ಅರವಿಂದ ಜಿ. ಜೋಷಿ, ಮೈಸೂರು

